

**BLAZOVICH PÉTER, AZ EMLÉKPONT VEZETŐJE
ÉS PROF. DR. GYULAI JÓZSEF FIZIKUS**

A Vásárhelyről elszármazott akadémikus az Emlékpontnak adományozta az 1956. november 4-én írt gyászindulóját.

Fotó: Emlékpont

Az Emlékpont különleges helyet képvisel a magyar múzeumi palettán, köszönhetően egyedi tematikájának, amely a második világháború utáni időszak történelmét mutatja be a látogatók számára. A fent említett korszak bemutatása több ok miatt is megosztotta a közvéleményt, ezért komoly vezetői kihívás és feladat minél szélesebb körben elfogadtatni a múzeum létét és a közgyűjteménnyel szemben támasztott sztereotípiák megszüntetését. Természetesen ezt úgy megvalósítva, hogy szimbózisban tudjunk élni és fejlődni a megfogalmazódó társadalmi követelményekkel és kihívásokkal. Arra törekszem, hogy intézményünk ne passzív befogadóként vegyen részt a napjainkban zajló nagy átalakulásban, hanem proaktív válaszokat tudjon adni az előttünk álló társadalmi kihívásokra.

2010. áprilisában történt intézményvezetői kinevezésem után munkatársaimmal együtt

AZ EMLÉKPONT SZEREPE A VÁLTOZÓ VILÁGBAN

azonnal elkezdtük az intézmény működésének megújítását. Egy komoly versenyhelyzet alakult ki, mert a szűkebb környezetünkben több közgyűjtemény is megújult, illetve a formális oktatással foglalkozó intézmények különböző pályázatok révén komoly technikai fejlődésen mentek keresztül. Paradigmaváltásra volt tehát szükség, komoly intellektuális kihívás előtt álltunk. Többet kellett adnunk egy egyszerű látogatói élménynél. Példaként a New York-i Guggenheim Múzeum állt előttem, melynek igazgatója Thomas Krens, a sikeres múzeumot egy témaparkhoz hasonlította, melynek négy attrakciója van: a jó épület, gazdag gyűjtemény, változatos kis időszaki kiállítások, üzletek és vendéglők. Céлом az volt, hogy az Emlékpontot egy szabadidő központtá varázsoljam, ahol a kultúra, a nevelés és a szórakozás elegyedik. Összegezve, nemcsak az elit kultúra hordozója, hanem a tömegkultúra befogadása is célja az intézményünknek.

A másik fontos célom az volt, hogy a múzeum tartalma ne öncélú legyen, ne csak a múzeumi szakmának szóljon, illetve a demokratikus felépítés elvét követve a kiállítások anyagai tényszerűek legyenek, ahol a látogató dönti el mit fogad be, és mit negligál, de emellett magas színvonalú tudományos ismeretet átadó tevékenységet is felvállaljon.

Kiemelt feladata az intézménynek az is, hogy a társadalmi, tudományos elvárások mellett a fenntarthatóságra is odafigyeljünk. Miután elkészítettük az intézmény értékleltárát, megfogalmaztuk azokat a kitörési lehetőségeket, pontokat, amelyek mentén el tudunk indulni, amelyek segítségével 2011-ben már tizenháromezer fős látogatószámmal büszkélkedhettünk. Ezenfelül, közel negyvenezer látogatták meg az intézményünket és vettek részt közéleti és múzeumpedagógiai programjainkon, illetve a formális oktatás keretei között. A munkatársainknak fejten is meg kellett változniuk, egy új kiállítási stratégiát dolgoztunk ki, amelyben a szakalkalmazott

egy speciális színház részét képezi, és úgy tudja közvetíteni ember és környezet kapcsolatát.

Alkalmaztuk az intenzív múzeumi marketinget, mely során sikerült feltérképezni a múzeum külső és belső környezetét. Építettünk arra, hogy egyre elterjedtebb az egész életen át, minden területre kiterjedő tanulás gondolata, a „lifelong learning”, ezt beágyaztuk a kompetencia alapú oktatásba. Bővítettük a szolgáltatási portfóliónkat. Nem beszélve arról, hogy figyelembe kellett venni az Agóra projekt keretében megvalósuló kulturális beruházásokat, melynek keretében megújul Hódmezővásárhely kulturális élete. A programjainkat e lehetőségekkel kellett szakmailag összhangba hoznunk.

Hozzákezdünk egy civil háló, network kiépítéséhez. Felvettük a kapcsolatot a közoktatási és nevelési intézményekkel, egyetemekkel, illetve nemzetközi háló is sikerült kiépítenünk. A médiával harmonikus kapcsolatot ápolunk.

Ezen új múzeumi stratégiának és a stakeholdereknek köszönhetően közel két esztendő alatt sikerült az intézmény beágyazottságát a városban elérni.

Azonban a változó gazdasági-társadalmi környezetben új kihívásoknak is meg kell felelnünk. Tetszik, nem tetszik, meg kell tanulnunk, hogy nem elég várni a látogatókat, hiábavaló a látnivalókkal legjobban felszerelt múzeum is, ha termei üresen konganak. „El kell adnunk” a kultúrát, a közgyűjteményeknek be kell csalogatniuk a látogatókat, jelen kell lennünk az emberek között, kapcsolatokat kell keresnünk és kiépítenünk, egyszóval bizonyos értelemben szolgáltatnunk kell.

Perspektivikusan gondolkodva könnyen beláthatjuk, hogy a legfontosabb célcsoport, a leginkább megnyerendő réteg a fiatalok: belőlük kell a múzeumokat szerető, múzeumi környezetben otthonosan mozgó, jövődőlő látogatókat nevelni.

Blazovich Péter

▶ - Attól még a gyomra nem telt volna meg, üres marad...
- Nem az a lényeg, ami az ember gyomrában van, hanem ami a tudatában. Ha a kenyér mellett ott a tudatában a kolbász, a szalonna és a vaj meg a kakaó, mindjárt másképp érzi magát, a gyomra sem korog.
Eljátszik a tudat a benne lévő tartalommal s közben azt is elfelejti, hogy gyomra van.

- Lehet, hogy igazad van.

- Feltétlenül, csalahatatlantul. Hisz az életben semmit sem úgy kell látni, nézni, ahogy ma van, hanem ahogy lennie kéne. A csuprot tehát lásd éppnek és képzeld hozzá a fülét, a rossz kabátot, nadrágot lásd jónak, a rongyos szőnyeget újnak, a málladozó falat frissen vakoltnak, amilyennek lennie kéne.

- Én mégis úgy érzem, ez csak a valóság szépítgetése, valamiféle idealizmus.

- Micsoda tévedés! Hogy volna az, mikor a szemináriumban ezt tanítják? Nem idealizmus ez, szivikém, hanem marxista realizmus. Az egyetlen jó módszer a mi életünk és a világ helyes szemléletéhez. A káros naturalista valóságlátás egyetlen hatásos gyógyszere. Ezzel kell élnünk, mást nem tehetünk.

- Úgy oktatsz, mintha én nem ugyanezt tanultam volna – szólalt meg sértődötten az ember. – Tíz évig nap-mint nap szocialista verseny-

ben izzadni a gyárban, nem kis dolog. Ne csudálkozz, ha néha kiköpkönek. Tudod az idegeim...

- Tudom! Nem is haragszom rád – mondta az asszony. – Épp ezért örülök Lenin elvtársnak a fizetett szabadságunkért. Végre elértük, hogy együtt lehetünk ezen a rövid héten. Ezalatt te is rendbejössz megint.

Az asszony a tálcára rakta az edényt s mosogató lavórba tette.

Labanc is felállt s indult vissza az udvarra. Mostanában alig látta ezt az udvart. Hajnalban még sötét van, este sem láthat már semmit, mire hazavetődik a gyár után a társadalmi munkákból. Elhatározta, hogy most szétnéz a háza táján alaposan.

A fiával és a feleségével folytatott beszélgetés közben elejtett néhány ostoba megjegyzése miatt valóban ludasnak érezte most magát. A századik ötéves terv, a kopasz törpe, a tizenhétmillió tetű meg a rongyos ruha, - hogy is mondhatott ő ilyet a gyerekeknek? Igaz, az is mondott számárságokat, de ő, ahelyett, hogy kijavította volna, még megtoldotta a maga felelőtlen, ösztönös s káros baklövésével. Hát igen, néha még ingadozik az ösztönös és a tudatos, a naturalizmus és a realizmus között. Jól esett, hogy erre a felesége még idejében fölfigyelt és figyelmeztette, mint az öntudatos asszonypajtáshoz illik. De most az udvaron tudatosan és realisan néz meg mindent s kiköszörüli a csorbát.

Kárász József